

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

I

ΛΑΪΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ -

ΠΡΟ·Υ·ΠΟΘΕΣΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ χώρα μας ἀπὸ τὶς 15 Ἰουλίου εἰσῆλθε σὲ μιὰ χωρὶς προηγούμενο, πολιτικὴ τυπικά, ἀλλὰ στὴν οὐσία ἐθνικὴ κρίση. Θὰ ἦταν περιττὴ ἐπανάλειψη νὰ ἀναφέρουμε τὶς τραγικὲς συνέπειες ποὺ εἶχε καὶ ποὺ θὰ ἔχει ἡ κρίση τούτη στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ καὶ στὰ ἐθνικά μας συμφέροντα. Καὶ καθὼς τώρα, ποὺ γράφονται οἱ γραμμὲς αὐτές, εἶναι ἀπρόβλεπτες καὶ ἡ ἐξέλιξη καὶ ἡ λύση τῆς κρίσης, εἶναι δύσκολο νὰ ἐκτιμήσει κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ποὺ εὐκόλα μπορεῖ νὰ προκύψει ἀπὸ τὴν ἐμμονὴ σὲ ἀνορθόδοξες καὶ καθαρὰ ἀνώμαλες «λύσεις», λύσεις ποὺ ἔχουν κύριο χαρακτηριστικὸ τὴν ἀγνόηση τῆς λαϊκῆς βούλησης.

Γιὰ ἓναν ἐπιπόλαιο παρατηρητὴ, ἡ κρίση μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ σὲ προσωπικὲς ἀντιθέσεις τῶν πολιτειακῶν παραγόντων, ὑπευθύνων καὶ ἀνευθύνων, στιγμιαία ἢ τυχαία ἀντίθεση πάνω σὲ τρέχοντα ζητήματα πολιτικῆς, ἢ ἀκόμα καὶ σὲ θέματα γοήτρου.

Ὅμως μὲ μιὰ περισσότερο ἐπισταμένη ἔρευνα, θὰ διαπιστώσουμε πὼς ὅλα αὐτὰ καὶ ἀρκετὰ ἄλλα, δὲν ἀποτελοῦν παρὰ τὴν ἐπιφάνεια. Στὸ βάθος ἡ εἰκόνα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ. Ἐκεῖ θὰ ἀνακαλύψουμε ὅτι ἡ κρίση δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχει σχέση μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου. Κανένα ἐθνικὸ σκοπὸ δὲν ὑπηρετεῖ ἡ ἀνωμαλία — σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρίσκονται ὅλοι σύμφωνοι. Καὶ ὅσο τοῦτο εἶναι καθαρὸ, ἄλλο τόσο εἶναι πρόδηλο ὅτι ξένα συμφέροντα ἐξυπηρετοῦνται καὶ ξένοι ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴν ἀνωμαλία καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς οἱ ντόπιοι πράκτορες τους ἀπὸ τὴ μιά, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὰ συμφέροντά τους δὲν τὰ συνδέουν μὲ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ τόπου, ἀλλὰ τὰ τοποθετοῦν στὴ βάση τῆς ἱμπεριαλιστικῆς ἐξάρτησης.

Πολιτικὲς - κυβερνητικὲς κρίσεις σὲ ἀστικὲς δημοκρατίες δὲν εἶναι ἀσυνήθιστο φαινόμενο. Οἱ ποικίλες ὁμάδες τῆς ἀστικῆς τάξης μὲ τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντά τους, εἶναι φυσικὸ, ἐκπροσωπούμενες πολιτικὰ στὶς ἐθνικὲς ἀντιπροσωπεῖες, νὰ μὴ μποροῦν νὰ δώσουν πάντοτε μιὰ πλειοψηφία σταθερή. Οἱ συμμαχίες εἶναι ἐπιβεβλημένες, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ἀστάθεια καὶ δεδομένη καὶ φυσιολογικὴ. Κάτι παρόμοιο δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι συνέβη καὶ στὴ δική

μας περίπτωση. Ἡ κρίση δὲν ἦταν ἐνδογενής. Δὲν ὑπῆρξε ρήξη στὶς τάξεις τῆς πλειοψηφίας στὴ Βουλὴ. Ἡ κυβέρνησις ἐκπαραθυρώθηκε ἀπὸ τὸν ἀνεύθυνον πολιτικὸν παράγοντα. Καὶ αὐτὸ πού ἐστὶν ἀδιανόητον γιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε ἀνεξάρτητη χώρα μὲ δημοκρατικὸ πολίτευμα, στὸν τόπον μας δὲν εἶναι ἀσυνήθιστον. Γιατὶ ἐδῶ δὲν ἔχει λυθεῖ ἀκόμα, ἐνάμισον αἰῶνα μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν μας, τὸ πρόβλημα τοῦ φορέα τῆς ἐξουσίας. Δὲν ξέρουμε «ποιὸς κυβερνᾷ αὐτὸν τὸν τόπον».

Βέβαιον τὸ Σύνταγμα ὀρίζει ὅτι ὅλες οἱ ἐξουσίαι πηγάζουν ἀπὸ τὸ λαόν. Ὅμως εἶναι, δυστυχῶς, βέβαιον ὅτι οὐδέποτε ὁ λαὸς ὑπῆρξε ὁ κυρίαρχος. Ἀπὸ τὸ 1821 μέχρι σήμερον, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς βρίσκεται μόνιμον σὲ ἀγῶνα πού πῆρε ὅλες τὶς μορφάς, ἀπὸ τὴν πιὸ εἰρηνικὴν πολιτικὴν πάλην ὡς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον γιὰ τὴν παγίωσιν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, πού ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν.

Παρ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας του, παρ' ὅλες τὶς πρωτοφανεῖς στὴν παγκόσμιαν ἱστορίαν θυσίας του, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ λύσῃ τὸ βασικὸν τοῦτο πρόβλημα. Καὶ ὅσον τὸ πρόβλημα παραμένει ἄλυτον, θὰ παραμένῃ ἄλυτον τὸ μέγα ζήτημα τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνάπτυξης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Καλιγούλας εἶχε κάποτε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἶχαν ὅλοι μαζί οἱ Ῥωμαῖοι ἓνα κεφάλιν, γιὰ νὰ μπόρῃ μὲ μιὰ σπαθίαν νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ. Γιὰ τὰ δεινὰ τῆς χώρας μας δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ εὐχηθεῖ κανεὶς κάτι παρόμοιον. Τὸ πρόβλημα συγκεντρώνεται σ' ἓνα δεσμόν: Ἐξωτερικὴ ἐξάρτησις — λαϊκὴ κυριαρχία. Ὅποιος δὲν βλέπει τοῦτο τὸ κορυφαῖον γεγονός καὶ νομίζει ὅτι μέσα στὸ καθεστῶς τῆς ἐξωτερικῆς ἐξάρτησης καὶ τῆς ἀμφισβητούμενης λαϊκῆς κυριαρχίας μπόρῃ ὁ τόπος νὰ κάνει ἔστω καὶ δειλὰ βήματα πρὸς τὴν πρόοδον, κάποια στιγμή θὰ ξυπνήσῃ... ἐκπαραθυρωμένος.

Ὁ ἑλληνικὸς λαός, σοφὸς ὅπως ἔγινε μέσα στὸν πολύχρονον ἀγῶνα του, εἶδε καὶ βλέπει καθαρὰ τὸ πρόβλημά του. Στὶς τελευταῖες ἐκλογὰς ἔδωκε τὴν ἐντολήν σὲ κείνους πού τοῦ ὑπόσχονταν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κυριαρχίας του, παραβλέποντας ἰδιαίτερα ταξικὰ συμφέροντα. Ἡ κυβέρνησις πού προέκυψε, παρ' ὅλα τὰ θετικὰ τῆς στοιχεῖα, δὲν ἱκανοποίησε τὶς προσδοκίας τοῦ λαοῦ πού τὴν ψήφισε· ἔδειξε ὅτι βαδίζει ἀνάποδα· ἄφησε ἐκκρεμὲς τὸ θέμα τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας· δέχθηκε παθητικὰ σὰν καθεστῶς τὴν ἐξωτερικὴν ἐξάρτησιν, καὶ στάθηκε διστακτικὴ στὸ πρόβλημα τοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ. Ἔτσι τὰ πρῶτα θετικὰ βήματα πού ἔκανε σὲ ἄλλους περισσότερον ἢ λιγότερον σοβαροὺς τομεῖς, ἦσαν ἀπὸ πρὶν ὑπονομευμένα.

Ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαός, μέσα στὴν πίκραν πού αἰσθάνεται γιὰ τὴν σισύφειαν πορείαν του πρὸς τὴν πρόοδον, σκέφτεται καὶ κρίνει, καὶ βλέποντας ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ κείνους πού τίμησε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην του νὰ τὸν προδύουν, πείθεται ὅλον καὶ περισσότερον ὅτι τὸ μόνον πράγμα πού ἔχει ἀξίαν εἶναι τὸ ἀκροτελεύτιον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος.

Ἡ πίστις του αὐτὴ καὶ ἡ ἀπόφασίς του νὰ μὴν παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν, ἀποτελεῖ τὸ πιὸ ἐλπιδοφόρον μήνυμα μέσα στὴ σκοτεινὴν πολιτικὴν σκηνήν. Ἡ Δημοκρατία εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκατασταθεῖ στὴν ἀρχαίαν τῆς πατρίδα. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας εἶναι προϋπόθεσις πρώτη γιὰ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους μας.